

De aceeași autori la Editura Nemira:

Vegetal

DĂNUȚ UNGUREANU s-a născut în anul 1958, la Calafat. A absolvit Facultatea de Energetică din București și a profesat ca inginer câțiva ani, după care a început o lungă carieră jurnalistică, publicând în cotidiene importante. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A debutat cu o povestire în 1981, în revista *Știință și Tehnică*. În 1993 a apărut primul său volum, *Marilyn Monroe pe o curbă închisă*. În același an a publicat la Editura Nemira romanul *Așteptând în Ghermana* (cea mai recentă ediție Nemira, 2013), pentru care a câștigat Premiul de Popularitate și Premiul I la secțiunea de specialitate a ROMCON. De-a lungul anilor a semnat numeroase povestiri pentru diferite publicații și volume colective, textele sale fiind recompensate cu multe premii. A scris, de asemenea, scenete radiofonice și câteva sute de scenarii pentru televiziune. Printre celelalte volume ale autorului se numără *Români deja deștepți* (2007), *Basme geostaționare* (2008).

MARIAN TRUȚĂ s-a născut la București pe 24 aprilie 1960. A urmat cursurile Facultății de Electronică și Telecomunicații din cadrul Politehnicii București. În prezent este freelancer, dedicat scrisului și activismului literar în Societatea Română de Science Fiction și Fantasy. Din 2010 coordonează *Revista Nautilus* a Editurii Nemira. A scris numeroase articole în presa de specialitate și a tradus mai multe volume. Dintre cărțile pe care le-a semnat, amintim *Început de anotimp ploios la Ezary*, *Vremea renunțării* și *A doua venire*, cea din urmă apărută la Editura Nemira în 2012. Marian Truță a câștigat, de-a lungul anilor, mai multe distincții, printre care Premiul Uniunii Scriitorilor. Locuiește în orașul Chitila, la adăpost de zarva Bucureștiului. Nu are hobbyuri, ci doar o singură pasiune: literatura science fiction.

DĂNUȚ UNGUREANU MARIAN TRUȚĂ ■ MINERAL

CRUZ WEBBER

Mih name est Webber... Ni meni on Webber... Mi numele esti Cruz Webber...

„E cel mai important acum“, își spuse bărbatul, tremurând. În jurul lui, noaptea strângea falduri compacte de întuneric, frig și singurătate. Nu vedea nimic, dar ziua era încă departe, prea multe ore pe care nu-și îngăduia să le piardă. Porni bâjbâind cu mâinile, recunoscând în palme și vârfurile degetelor trunchiuri de copaci, frunze, spinii hățîșului, poate ai unui porumbar.

Simțurile antrenate odinioară îi spuneau că suie coama unui deal păduros, abia stropit de ploaie. Căzu de câteva ori în frunzișul putred. Rădăcinile arborilor îi puneau piedică, lăstarii se arcuiau plesnindu-l peste față. Un ciot îl lovi parșiv între coaste, sfâșiindu-i cămașa fuzio.

Nimeni on Webber... Mi chiamă Webber...

Într-un târziu, răzbi sufocat dincolo de ultimii arbori și înaintă într-un luminiș năpădit doar de ierburi înalte, cu miresme tari, alunecoase ca șerpîi. Acolo se întinse, odihnindu-și ceafa pe rucsacul mic, cu ochii la stelele din cer. După un timp respiră ușor, dar frigul îl cuprinse iar, ca și cum mii de furnici înghețate i-ar fi crestat pielea.

Webber... Cruz Webber...

Nu reușea să-și adune gândurile, să se adune pe sine cu totul. Minute în șir rămase agățat doar de numele care-i suna fără încetare în minte, asemenea unei gângănii săcâitoare. Scântei de reflexe îl țineau deocamdată într-o alcătuire precară, de parcă n-ar fi fost o făptură reală, din carne și oase, ci mai degrabă holograma ei, pâlpâind, gata să se risipească în văzduh.

Apoi, cu lentoarea vântului ce făcea frunzele să tremure, alcătuirea prinse cheag, se solidifică, îngăduind memoriei să se așeze.

„Mă numesc Webber. Cruz Webber... Sunt din nou pe Pământ. Știu englanti, finnorthsym și dialectul acestui loc. De unde? O să-mi amintesc...”

Cercetă iarăși cerul, cât îi îngăduia luminișul. Printre scamele de nori recunoștea două sau trei constelații. Începu să se orienteze. Stelele reci îi spuneau că încolo e nordul, că miezul nopții s-a dus și nu mai e mult până la ziuă. Aerul avea doar șapte, opt grade. Și stelele nu-i țineau de cald.

Cruz...

Webber se ridică în genunchi. Cămașa fuzio, deja sfâșiată, nu-i era de mare ajutor. Desfăcu rucsacul și scormoni interiorul cu degetele, atent la fiecare obiect. Dacă le-ar fi scăpat în ierburi, nu le-ar mai fi găsit.

Folia de supraviețuire. O scoase cu grijă, să nu agațe altceva, și se înveli iute, ca într-un cocon. Tremurul încetă aproape imediat.

Un amnar... O hartă impermeabilă... Proteine din cartofi... Un tub cu unguent... Pentru ce?

Fir de kevlar... Lanternă... Ceas...

„Nu și un cuțit. Trebuie să găsesc o piatră tăioasă. Tipul n-a vrut să-mi dea cuțit. O să-mi amintesc mai încolo numele lui.”

Folia îi ținea de cald. Cumpăni o vreme dacă să plece mai departe sau să-și recapete puterea și să pornească iar odată cu prima geană de lumină, când întunericul se subția. Somnul îl doborî fără să-și dea seama, dându-i brânci în singurul vis pe care-l mai păstrase.

Era dincolo, printre stele, plutind neștiut, lipsit de gânduri și dorințe, nepăsător ca nemărginirea însăși. Fuzio abia începuse, iar piatra încă nu-i sorbise sinele. Între ei se afla, pentru o perioadă, numai uitare și o beție plăcută de simțiri vagi. Doar așteptare, cu atât mai minunată cu cât timpul începea să însemne tot mai puțin.

Și lumile... Departe Pământul, otrăvurile, málul, dobitoacele căpătându-și tainul de tuberculi, cu forța ori cu viclenia. Cetele hărțuind alte cete. Dincoace, pretutindenii, spațiul nemărginit, liniștea, totul.

Fuzio picura în păienjenișul venelor sale, prefăcându-l celulă cu celulă, molecule, atomi, trăgându-l pe calea fără întoarcere a veciei. Era tot mai mult, voia și mai mult...

Printre emisferele strălucitoare ale planetelor, acoperind o clipă lăncile de lumină stelară, se furișau umbre, stoluri de umbre putând însemna orice. Nori de praf cosmic. Sfărâmăturile unui alt secol. Ori grupuri mici de nelegiuți, ei înșiși spunându-și „umbre”. Rătăceau între corpurile cerești de parcă le-ar fi fost toate sălașuri și vizuine. Se furișau cu strielki peticite, încropite din vechituri, totuși iuți, tăcute, mortale. Umbrele loveau, prădau, se mistuiau.

Și timpul, tot mai inconsistent, mai neputincios. Încetinind. Clipele prefăcându-se în ore, orele devenind ani, anii alcătuind secole, milenii, ere. Erele topindu-se.

Doar spațiul și fuzio. Doar... Vries...

„Vries... Ce înseamnă?”

Un sunet. O umbră de sunet.

Vries... Webber...

Un gând îngropat în fuzio. O amintire care tresare, încercând să iasă la suprafață. E prea adâncă. Se îneacă. Se scufundă și mai mult.

Vries... Webber...

Vries... Webber...

- Webber!

Strigătul îl paraliză încă înainte de a se trezi cu adevărat. Rămase sub ierburile mari, cu respirația tăiată, încercând să-și dea seama de unde venise. N-auzea decât un fâșâit slab, întrerupt. Pași.

– Ce faci? se miră unul din bărbați. Crezi c-o să vină fuguța să-ți zică „aici sunt, nu vă mai bateți capul“?

Fluturau neglijenți lanternele, bățând ierburile cu ciomege de lumină albăstrie. Hăitași nepăsători, care știu prea bine mersul lucrurilor.

– Câteva ore o să fie încă buimac, spuse celălalt, cu glas răgușit. Și munții ăștia nu sunt acum prietenii lui. Dacă-l luăm repede, poate-l avem înaintea de ziua. Viu sau mort.

Webber se chirci, căutând febril o scăpare, dar mintea încă tulbure refuza să i-o arate. Rămase ghemuit în folia de supraviețuire. Putea doar să spere că ei nu-l vor zări sau îl vor confunda cu un buștean putred. Dacă nu cumva aveau să calce de-a dreptul pe el.

Atunci auzul lui prinse un sunet diferit de acela al înaintării lor prin ierburi, o respirație grea, sacadată. Și un schelălăit blând, supus, care-i ațâța reflexul memoriei. Căinii.

Cu gesturi automate, ca și cum ar mai fi făcut asta de nenumărate ori, desfăcu tubul de unguent și-și mânji din belșug zdrențele, fața, gâtul, palmele. Își trase folia peste cap, pregătit pentru orice.

– Cătel! Fetița! strigă primul bărbat. Căutați, copii, căutați!

Matahalele, firește, porniră cu salturi mari, care culcau vrejurile mustoase. Cercetau frenetic marginile luminișului mare, reveneau bucuroși la locul în care se opriseră stăpânii lor și alergau iar, către altă zonă.

– Noroc cu solzoșii, făcu glasul răgușit. Altfel ne umpleam buicile de spini.

Celălalt râse.

– Crezi că lui îi e ușor? Dacă nu dăm de el, nu rezistă mai mult de două-trei zile.

– Mă doare fix în cur de viitorul lui, că-l găsim ori nu-l găsim.

– Și dacă-l găsim?

Tăcură amândoi un minut, timp în care căinii uriași veniră să dea raportul și plecară încă o dată.

– Dacă-l găsim... La dosar zice că pe vremuri a fost mercenar, chiar în prăpădul ăsta. Asta-mi cam pute.

– Nici eu nu mă omor să fac pe dădaca la un șerpălău. Un glonț-două scap oricând. Ce zici?

Celălalt consimți.

– Orice se poate, când riscurile sunt mari...

Vorbele lor se strecurau printre ierburi, ciupeau frunzele și vârfurile spicelor. Se rostogoleau una câte una, cu zveltețea graiului finnorthsym, prin deschizătura foliei, pe care Webber o păstrase ca să respire. Nu toate, însă de-ajuns ca să înțeleagă.

Deodată unul din câini puse labele pe trupul lui înfășurat și-l lovi ușor în coaste, cu nasul dur, modelat pentru atac. Al doilea veni și el, în mai puțin de-o secundă.

„Nu respir, îngheță Webber. Inima nu-mi bate, nu este... Doar pădurea, ierburile, muntele. Nu sunt aici. Nu sunt nicăieri. Nu exist.“

– Fetița! Cătel! Unde sunteți?

„Acum or să-mi simtă respirația... sufletul calduț pe care-o să-l scap printre buze... Acum or să-mi simtă gândurile.“

– Cătel! Fetița!

Căinii mastif de cinci sute de kilograme, învățați să deslușească miasmele a milioane de dușmani, vii sau morți, după ce-au cutreierat mii de kilometri. Cei mai răi câini de pe pământ, preparați în laborator să trăiască zeci de ani, în gheață ori foc. Erau lângă el. Adulmecau cu simțurile lor formidabile, cărora nu le scăpa nimic din cele ce nu se potriveau.

Dar totul părea să se potrivească.

– Fetița! Aici, puiule! Cătel! Aici, băiatu’!

Atunci solzoșii pufniră nedumeriți și dădură fuga la oamenii pe care-i cunoșteau, în cercul lor minunat de căldură, unde-i bine și ferit. Lăsară întunericul, frigul, necunoscutul și mogâldeța din ierburi care n-avea niciunul dintre milioanele de mirosuri ce alcătuiesc lumea ostilă și pe cea prietenoasă. De altfel, în clipa următoare și uitaseră toate astea.

– Ascultă la mine, spuneau vocile îndepărtându-se, nu-mi pun eu pielea-n băț pentr-un filfizon de cadru, la care i s-a sculat să-i

ducem șarpele viu, în palme, să fie tot el avansat, să ia banu' și s-o fută pe boarfa șefului. ^{și cărți}

– Bă, ej' nebun? Îl fac ciur la momentul doi, doar să dăm peste el. Ce-ar merge acum un ceaunel de cartofi fierbinți...

Mă numesc Cruz Webber. Am fost copil, adolescent, apoi tânăr pilot de strielka, în forța... în forța... O să-mi aduc aminte. Vorbesc englantă, finnorthsym și graiul din munții ăștia. Cunosce munții ăștia și pădurile lor.

Apoi în fuzio.

Fuzio e o parte din mine. Nu este eu, nu încă. N-am apucat să ne contopim pe de-a-ntregul, fiindcă... fiindcă... Și asta o să-mi amintesc.

Acum merg către locul ăla, locul despre care a fost vorba. Asta știu din ce în ce mai bine, ne-am înțeles eu și Cien că acolo o să mă-nțâlnesc cu un om. Încă puțin și-o să știu cine era Cien. Dar deocamdată nu-mi bat capul.

Nu-mi amintesc cum arăt. Undeva mă voi privi și mă voi recunoaște...

Iau un baton de proteine. Sorb apa strânsă în niște frunze late, păroase. Nu mi-e frig. Sunt odihnit, însă am să mai dorm un ceas. Mi-e bine.

În zori, când o să fie destulă lumină, când o să fiu sigur că vocile și câinii sunt departe, o să mă uit pe hartă și dintre numele de-acolo o să-l recunosc pe cel al locului. O să-mi amintesc.

Devries... Webber...

Webber... Devries...

Acum nu știu.

Mergea cumpătat, doar câte o jumătate de ceas, cu pași moi, neauziți, după care se oprea pentru a chibzui cum e mai bine să facă. Nordul îi era limpede. În jurul lui musteau apa, rădăcinile, mugurii și poamele, așa că nu suferea de foame ori de sete.

Iar umbletul îi era tot mai sigur, fiindcă fusese pe-aici de zeci de ori. O simțea în fiecare por al pielii, unde se învâртеau curenții

minusculi de aer ce alcătuiesc amprenta unică a fiecărui ungher de pe pământ. O simțea, de asemenea, în adâncimile încă tulburi ale memoriei. Și în suflet.

„Râul“. Așa-i zice locului. Munții se numesc Iezer, sau poate cumva mai ciudat, fiindcă-i o hartă simplă, ieftină. Pădurile astea sunt printre ultimele păduri de pe pământ...

La fiecare nou popas își amintea ceva nou. Nu numai secvențe din viața lui dinainte, ci și lucruri care-l ajutau să înfrunte tot ce-l înconjură. Să supraviețuiască. Mici trucuri de care habar n-avusese că zac înăuntrul lui, se îngrămădeau acum să-l ia în stăpânire, iar el respira tot mai ușor. Cum își desface frunza de ferigă spirala, de la o zi la alta, dezmoțindu-se, tot așa se dezmoțea și el, recăpătându-și amintirile, firea, dorințele.

„Falaar“, îi spusese Cienfuegos, „în primele ore o să fii năuc rău, n-o să-ți amintești nici numele mă-tii... O să fii tu fără să fii tu. Dacă treci cu bine de prima noapte, omul nostru te-așteaptă la locul știut, să facem cum am vorbit. Mai mult de-atât nu putem pentru tine...“

Falaar, adică săgeată. Ca și strielka, cu care zburase, dar în altă limbă, una de demult. Din vremea când el și Cienfuegos vărsau foc împreună, peste soldați de-ai altor miliții, dar și peste femei ori copii laolaltă. O să și-o amintească de asemenea.

„Râul“. O zi și o noapte, poate încă o jumătate de zi, nu mai mult.

În două rânduri se porni ploaia, mărunță, pătrunzătoare, care-l găsi chiar și prin cutele foliei transformate acum în pelerină. Atunci fu nevoit să se ascundă în scorbura unui arbore bătrân și sub fruntea unei stânci gata să se lase peste el. Dar era tot mai sigur că merge în direcția bună, cu fiecare coamă muntoasă pe care o urca și-o cobora.

La sfârșitul zilei, din rămurișul unui gorun, zări departe, spre vest, firul de fum al unui foc prost ascuns, iar ceva mai târziu, soarele alunecând pe-o oglindă metalică. În așa aglomerație, n-avea să treacă mult până la ivirea dronelor. Nu se temea de ele, căci frunzișul copacilor era suficient ca să-l ascundă.

Spre asfințit, câteva aparate survolară crețurile văioagelor înguste, la vreun kilometru distanță, aprinzând din când în când

proiectoare intense. Dar era în zadar. Sălbăticia îl înghițise pe nemestecate, atât de bine că nici cei mai tari sateliți nu l-ar fi deosebit în forfota pădurilor adânci.

Cu o noapte înainte fusese slab, confuz, înspăimântat. Acum însă devenea cu totul altul, cel dinainte de fuzio, individul antrenat care se bătușe nu o dată să-și scape viața.

Memoria îi revenise în cea mai mare parte și odată cu ea zecile, sutele de șmecherii fără preț, cele care te scot din bucluc într-un teritoriu necunoscut, dușmănos. Scoarța copacului asta întărește tălpile încălțărilor și le împiedică să alunece pe povârniș, în clisa de frunze putrede. Ramura dură și elastică e un arc pe care te poți bizui. Fructele alea, frământate în rășină galbenă, închid rănile, dreg burta și țin de foame câteva ceasuri. Multe altele se-adăugau, dându-i încredere.

Veni noaptea. Webber se adăposti în scobitura unui mal din care curgeau zeci de rădăcini și dădu gata ultimele batoane de proteine. Locul era ferit de vânt, iar de sub o piatră acoperită cu mușchi șiroia ața unui izvor. S-ar fi încumetat să aprindă un foc mocnit, mai mult jar decât flacăra, dar în cele din urmă renunță. Căinii, aceiași ori alții, puteau adulmeca fumul de la kilometri. Se hotărî să doarmă trei sau patru ore și s-o pornească iar, ocrotit de întuneric.

„Falaar“, îi mai zisese Cienfuegos privindu-l într-un fel ciudat, din când în când o să te-ajungă din urmă. „Piatra n-o să te lase cu una, cu două...“

Ce încercase să-i spună?

Plutea din nou fără o destinație anume, apoi înțelese treptat că țintele lui sunt toate destinațiile din univers, știute ori neștiute, multe dintre ele nici măcar născute încă.

Piatra începuse prin a-i fi alături și avea să sfârșească prin a fi peste tot împrejurul făpturii sale. Ba nu. Aveau să fie una și aceeași. Piatra creștea imperceptibil în jurul său, iar el se scufunda pe nesimțite în piatră, cum se scufundă lent munții în munți, mările în oceane, stelele în stele.

Cămașa fuzio, cu care se îngropa mai întâi în alveola cu clincher transparent, era pielița, membrana de osmoză dintre cele două lumi, lumea viscerelor sale de carne și lumea pietrei. După o vreme subțindu-se tot mai mult, lăsând lumile să se întrepătrundă, să se cunoască și să se înțeleagă una pe alta.

Apoi avea să dispară cu totul, topindu-se tocmai când nu mai era nevoie de ea. Iar numele Webber, cioplit în fiecare moleculă a alcătuirii sale trecătoare, se estompa cum se vor fi tocit prin milenii toate inscripțiile zidurilor vechi sub ploi, vânturi și furtuni de nisip, dispărând în cele din urmă și el.

Ceilalți apăreau uneori pe cerul asteroidului, ca puncte luminoase, niciodată destul de aproape, dispărând înainte de-a se vedea cu adevărat unii pe alții. Întins pe spate, în clincherul alveolei sale, îi zărea fulgerând dintr-o parte în alta, ori descriind parabole ample, leneșe, după cum se desenaseră cine știe când orbitele pietrelor.

O vreme îi urmărise fascinat, imaginându-și lucruri despre ei. Cine vor fi fost pe Pământ, cum vor fi curs viețile lor, care dorințele, dezamăgirile și durerile, ori speranțele ce-i împinseseră în fuzio. Și nu o dată se trezise copleșit de simțiri stranii pentru dânsii, însuflețite uneori de un soi de căldură cu totul străină firii sale, străină de fapt lumii din care venise.

Apoi, cu scurgerea din ce în ce mai greu sesizabilă a timpului, orbitele lor se schimbau, intersectându-se tot mai rar cu a lui, abandonându-l unei singurătăți pe care o înțelegea tot mai puțin, tot mai mult părându-i-se firească. Veneau alții, nu la fel de mulți, dispăreau și ei. Să-i fi gonit voința pietrelor pe alte căi? Ori conștiințele încă pâlpâind în interiorul cămășilor?

Însă, în cele din urmă, nici nu-i mai păsa de toate astea, viața lui nemaifiind a lui, ori a celorlalți, ci a pietrei. Aluneca treptat într-o amorțală indiferentă, din ce în ce mai adâncă, o comă fără întoarcere, la hotarul cu o anume formă de nemurire, unul dintre primii pași spre a fi mereu...

Se trezise numai de câteva minute. Noaptea copleșise muntele până în vârf, acolo unde țuguiele ultimilor brazi înțepau macatul